

GEEN WOORD GELOGEN

Absurdistisch drama eenakter

door

JIMMY DEEGENS

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GEEN WOORD GELOGEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JIMMY DEEGENS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2019 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

WIES - vanaf 18 jaar

SIMON - vanaf 18 jaar

DECOR:

Een cafétafeltje met twee stoeltjes eraan.
Optioneel is er nog een achterwand voor de sfeer.
De ruimte aankleden als cafeetje.

VOORBEREIDEND:

Noodzaak van de voorstelling

- We zijn bezig met leven te maken. Terwijl we het niet beleven. In deze tijd moet alles maakbaar zijn, zelfs in relaties wordt vaak tot wanhoop geprobeerd er energie in te pompen. Met deze voorstelling wil ik dit ter vraag stellen. Is alles wel maakbaar? En zijn we niet alsmat te veel in beweging, terwijl we de kracht van 'zijn' vergeten.
- Het opnieuw ontmoeten van iemand heeft iets aandoenlijks. We doen dan ons groter of kleiner voor dan we zijn, alles om maar in de smaak vallen. Ook al zit een heks tegenover je aan dat cafétafeltje, die situatie zorgt ervoor dat je niet anders kan dan je onzekerheid te verbloemen en jezelf aantrekkelijker voor te doen. Dat gegeven van ongemak wil ik graag laten zien in de voorstelling.
- Liefde doet pijn, hoe dan ook. Vooral als het voorbij is. Dan is het interessant om te zien hoe erg mensen nog op elkaar afgeven in het 'rouw' proces. Er is een deuk opgelopen in het zelfvertrouwen en misschien zit er een klein traumaatje. En dit kan bijna alleen maar verwerkt worden door het schelden en het tieren op de ander. Dit allemaal onder het mom van eerlijk zijn.
- Nederlanders zijn grof en lomp. Soms dramatisch maar ook absurd nuchter. In taal wil ik daarin een weerspiegeling maken. Subtiele humor en absurde dialogen.

Middelen die ik inzet in de voorstelling

- Omdat het een dialoog is en ik de situatie toch open wil breken, moet ik aan de slag met de vierde wand in te slaan zodat er een connectie komt met het publiek.
- Ik wil de opstelling als een soort arena maken waardoor het publiek er echt bovenop zit en het publiek meer getuige is van een gevecht.
- De teksten moeten scherp en uitdagend zijn waardoor je helemaal meegaat met het gevecht tussen de twee. Tot de wanhoop voorbij, ze moeten elkaar helemaal afmaken en niets van elkaar overlaten.
- Het is een festivalvoorstelling dus we zullen ook zeker iets met de vorm moeten gaan doen. Die kan in kostuums, in overdreven lomp spel en misschien in camera en televisie. Dit blijft bij en maakt de voorstelling interessant en verfrissend. Dan gaan we niet verzanden in taal.

Thematiek:

Wanhoop – maakbare identiteit – verschillen tussen man en vrouw – liefdespijn.

Premisse:

- Orde leidt tot chaos leidt tot stilte.
- Gecontroleerd gedrag leidt tot ongecontroleerd gedrag.
- Gemoedelijkheid leidt tot venijn.
- Ratio leidt tot emoties.

PROLOOG

(Het publiek komt binnen en neemt plaats. Simon zit op de tafel. Wies kijkt vanaf het achtertoneel naar Simon. Simon heeft bloemen bij zich en een tekstboekje, tijdens zijn monoloog zet hij de bloemen in de vaas op de tafel. En dan als iedereen zit, kijkt hij nog eens om zich heen. Wies komt steeds binnen en gaat weer weg tijdens de monoloog van Simon. Er is steeds even oogcontact en dan verdwijnt ze weer)

SIMON:

En ik dacht echt dat het over ging.

Echt waar.

Maar elke dag zie je ze weer.

Die mannetjes.

Met die tasjes.

En hun pinpassen.

Om gek van te worden.

Die mannetjes.

Met hun wijven onder de armen.

En dan kopen ze met pinpassen.

Uit die tasjes.

Dingen.

Dingen voor dat wijf.

Wijf is dan blij.

En dat mannetje ook.

Kunnen ze die nacht weer aan de seks.

En de volgende dag mag zij weer onder zijn arm.

En zo blijft het doorgaan.

Tot één keer in de zoveel tijd.

Een grote gorilla in zijn handen klapt en dan moeten alle mannetjes en wijven ruilen.

En zo ontstaan er nieuwe koppeltjes van mannetjes en wijven.

Allemaal geregeld door één grote gorilla.

Het is zo leeg.

Zo dom.

En toch sta ik vanaf een berg naar dit eeuwenoude tafereel te kijken.

Jaloers.

En een brandende pinpas in mijn broekzak.

Het schuurt me tegen het kruis.

SCÈNE 1

WIES:

Een hip espressobarretje.
Om 10 uur.
En ik ben laat.
Ik ben altijd laat.
Ik ben gewoon niet zo goed met tijd.
Hij zit er al.
Spelend met zijn mobiel.

SIMON:

Ja hoe begroet je zo iemand?
Een kus op haar wang leek te voldoen.
“Hoe gaat het?
Kon je het vinden?
Hier wel eens geweest?”

WIES:

“Goed.
Ja.
Nee.”
Algemene antwoorden op algemene vragen.
Het hoort erbij.
Daar kan niemand wat aan doen.

SIMON:

Ze ziet er precies zo uit als dat ik haar voor de eerste keer zag.
Maar dan anders.
Ik weet het eigenlijk niet.
Ik probeer een bepaalde magie aan te wakkeren.
Maakt de avond net wat specialer.

WIES: Ik doe mijn jas uit.

SIMON: Ik leg mijn mobiel weg.

WIES: Ik vermijd oogcontact.

SIMON: Ik wil door haar heen kijken. *(Stilte. Allebei halen ze diep adem)*

WIES: “Leuke tent.”

SIMON: “Ja. Ze hebben ook goede koffie hier.”

WIES: “Maar nu drink je bier...”

SIMON: “Tja hahaha”

WIES: “Ja.”

SIMON: “Ja.”

(Stilte)

SIMON: “Wat heb jij vandaag gedaan?”

WIES: “Niets eigenlijk. Ik doe niet zoveel in het leven.”

SIMON: “Niet?”

WIES: “Soms een beetje studeren.”

SIMON: “Ah ja.”

WIES: “Jij?”

SIMON: “Oh ik moest werken en toen nog wat afspraken en net nog een vergadering.”

WIES: “Zo zo, druk mannetje ben je.”

SIMON: “Tja, wat is druk?”

(Stilte)

WIES: “Nou, mijn leven in ieder geval niet.”

SIMON: “Wat?”

WIES: “Mijn leven. Niet druk. Mijn leven is niet druk.”

SIMON:

“Ja inderdaad.

Of nee, weet ik niet.

Maar oké.

Jij zegt het.”

(Stilte)

SIMON: “Zitten we dan.”

WIES: “Tja... Haha.”

SIMON: “Had je dit verwacht?”

WIES:

“Weet ik niet.

Ik verwacht nooit iets.

Dan kan het nooit tegenvallen.”

SIMON: “Oké.”

WIES: “Hmm is dat fout om te denken?”

SIMON: “Het is jouw waarheid.”

WIES: “Wat is jouw waarheid dan?”

SIMON:

“Ha. Hmm. Ik heb geen idee.

Mijn waarheid is voor mijzelf een raadsel.”

WIES: “Jij praat gek. Hahaha.”

SIMON: “Misschien.”

(Stilte)

SIMON:

“Ken je deze muziek?
Het is geschreven door een...”

WIES:

Hij heeft dit vaker gedaan.
Dat merk je aan alles.
De vragen die hij stelt.
De woorden die hij gebruikt.
Zelfs in de stiltes plaagt hij met zijn ogen.
Hij geniet.
Doet zich voor als een...

SIMON: “Wil je nog iets te drinken?” *(Simon loopt naar de bassist en bestelt daar drankjes en krijgt het mee)*

WIES:

“Ja graag.
Nog een rosé.”

SIMON:

“Zozo.
Nou nou.”

WIES: *(Glimlach een oogcontact, dan harde schakel)*

Hij doet zich voor als een open boek.
Maar de inhoud heeft hij bedacht.
Knullige onzekerheid.
Maar toch die charme.
Een gespeelde contradictie.
Daar zouden wij, meisjes zonder eelt, voor vallen.

(Stilte. Ze kijkt naar Simon en lacht van binnen)

Hij leeft zijn leven en ik het mijne.
Twee waarheden die in één bed moeten belanden.

SCÈNE 2

(Simon komt terug met drankjes, hij geeft twee glazen rosé aan Wies en neemt zelf twee flesjes bier. Ze gaan tegenover elkaar staan)

WIES: Was het gelukt?

SIMON:

Haha ja.

Wat kon er verkeerd gaan?

WIES:

Weet ik veel.

Je kon je been breken.

Vermoord worden.

Opgegeten door een aap.

Hahaha.

SIMON:

Hahaha.

Ja.

Ik wil opnieuw.

WIES: Opnieuw?

SIMON:

Ja, ik moet even...

Snap je?

WIES: Nee?

SIMON: Ik moet even opnieuw binnenkomen.

WIES: Waarom?

SIMON: Ja, het was... uhmm... gewoon.

WIES: Waarom?

SIMON:

Het was niet goed.

Het was niet goed hoe ik binnenkwam.

Gewoon zo van...

WIES: Je kwam prima binnen.

SIMON: Ja maar het voelde niet zo van...

WIES: Hoe kan een mens nou slecht binnenkomen?

SIMON:

Nou gewoon.

Dat je zo binnenkomt, en je denkt...

Dit is 'm niet.

Snap je?

WIES:

Nee.
Als ik ergens binnen kom.
Dan kom ik ergens binnen.
Doe ik deur achter me dicht.
Ga ik zitten.
En klaar.
Ik ben binnengekomen.

SIMON: Jaja.

WIES: Dus?

SIMON:

Nee, jij snapt mij niet.
Het is precies zoals uhhh...
Ringtones.
Bij ene ringtone denk je, "nou goh jeetje wil ik nou opnemen of
uhmm neuh."
En bij de andere ringtone denk je
"Jaaaaaa jajajaja, die ga ik opnemen."
Snap je?

WIES:

Goh.
Heb ik nou nooit bij ringtones.

SIMON:

Oké oké.
Waar heb je dat dan wel bij?

WIES:

Uhhh nergens bij.
Een ding is een ding, en dat blijft.
Binnenkomen is binnenkomen.
En binnenkomen blijft binnenkomen.
Binnenkomen wordt niet eens hurkenstapspringen.

SIMON:

Nee haha.
Inderdaad.

WIES: Precies.

SIMON: Zou ik dan toch nog een keer mogen binnenkomen?

WIES: ...

Goed ja.
Waar jij je lekker bij voelt.

SIMON: Dank je.

(Simon stapt weg van de tafel en loopt opnieuw naar de tafel)

SIMON:

Hé hallo.

Kon je het vinden?

WIES: Ja, leuke tent.

SIMON: Ja, ze hebben hier lekkere koffie.

WIES: Was dit beter?

SIMON: Wat?

WIES:

Het binnenkomen.

Was dit, zeg maar, een goede ringtone?

SIMON:

Oh uhhh...

Als we het gaan benoemen.

Dan wordt het meteen zo'n ding.

WIES: Jij begon.

SIMON: Nee, WIJ gingen er te lang over door.

WIES: Waarom zeg je dat nou zo?

SIMON: Wat zeg ik zo?

WIES:

WIJ.

Dan lijkt het nog alsof het ONZE schuld is.

Maar JIJ wilde echt opnieuw binnenkomen.

SIMON:

Ja, uhhh ja.

Nou is het een beetje verpest, door MIJ dan hè?

Ik wil eigenlijk nog een keer...

WIES:

Nee, nu blijf je hier.

Niet opnieuw.

Dat is zo'n gedoe.

SIMON: Maar het voelt toch een beetje...

WIES:

Als een kutringtone?

Als die kutkikker op die motor?

SIMON: Uhhh hoe?

WIES:

Ah joh.

Je weet wel.

Van uhhmm raaa ding ding raaa raaaa ding ding.

SIMON: Ik heb geen flauw idee.

WIES:

Jawel.
Dat was van een paar jaar terug.
Raaaaa ding ding raaaa.

SCÈNE 3

SIMON:

Dit zouden we dus elkaar elk jaar aandoen.
Opnieuw dit.
Samen.
Altijd de woensdag na Moederdag, handig.
Opnieuw elkaar ontdekken.
Kijken of het nu wel past.
Klaar zijn voor elkaar.

WIES:

Ik zag daarnet zo'n lelijk vogeltje.
Onderweg.
Op straat.
Ik weet niet wat het was.
Maar echt.
Oohh...
Zo'n lelijk ding.

SIMON:

De klik was er.
Daar lag het niet aan.
Het waren die fases.
Die fases die dan net niet aansluiten.
Op het eerste gezicht altijd.
Maar dan later merk je de barstjes in het samen zijn.
Nja.
Vooral in het niet samen zijn.

WIES:

Echt zo lelijk.
Volgens mij kon ie niet eens vliegen.
Met zo'n vleugeltje helemaal dubbel.
En het snaveltje totaal krom.
En één uitpuilend oogje.
Ach bah.
Ik dacht echt dat ik over mijn nek ging zeg.

SIMON:

Het was veilig.

Dit.

We zouden wel veranderen.

Maar het zou ook niet zo zijn dat er ineens een ander persoon tegenover je ging zitten.

Dat hadden we afgesproken.

Niet al te grote stappen maken.

Gewoon kleine aanpassinkjes.

Steeds een beetje verstand erbij.

Steeds een beetje meer serieus.

WIES:

Dus ik pakte een steen.

Want dit kon niet hoor.

En ik met die steen rammen op dat vogeltje.

Wat vier keer moest.

Want het was nog best een taai beestje voor zo'n lelijk ding.

Uiteindelijk was ie dood.

En kon ik me goed over mezelf voelen.

Want het was echt geen gezicht.

Hoor je me?

Het was echt geen gezicht.

Ongelooflijk.

SIMON: Hoe ben je nu eigenlijk in bed?

WIES: Wooow.

(Stilte)

SIMON: Nou?

WIES: Nu in bed?

SIMON:

Ja.

Ben je beter geworden?

WIES: We zouden toch doen alsof we elkaar niet kenden.

SIMON: Jajajaja.

Maar ik vind het hier wel lekker als we dit even concreet kunnen houden.

Ik kan de kwaliteit van seks alleen maar meten in vergelijkingen.

WIES: ...

SIMON: Tja uhmm...

Vrienden van me zeggen van "Goh de seks was goed man."

En dan denk ik "Wat is goed? Wat hoort bij het pakketje goed?"

Want dat is voor iedereen anders.

Toch?

WIES: ...

SIMON:

Het is in ieder geval heel abstract.

Dus nu concreet.

Ben jij beter geworden?

WIES: Was ik slecht dan?

SIMON:

Nee, maar...

Ben je beter geworden?

WIES: Maar?

SIMON: Maar?

...

Oh nou ja.

Het was niet wild of zo.

Het was fijn, daar niet van.

Maar niet wild.

Absoluut niet wild.

WIES: Oké.

SIMON:

Wacht even, wacht even.

Het was niet slecht.

Jij bent van het knuffelen en het kusjes geven.

Dat doe jij.

Tenminste.

Doe je dat nog steeds?

WIES: ...

SIMON:

Vond ik ook tof.

Tedere shit vond ik dat.

WIES: Tedere shit?

SIMON: J-ja.

Uhm tedere shit ja.

Snap je?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto